

ĐÀ LẠT TRONG NHỚ I NHỎ

Forget Me Not

Nhớ i Thanh đang là mùa Xuân. Mùa Xuân này đây không có những đàn chim én tí đâu bay vù, chao lượn ngó an mĩc trên bầu trời báo hiều Xuân sang nhé. Đà Lạt quê hương nàng, những này đây trời cũng cao, mây cũng xanh như vùng trời yêu dấu đó. Hoa xuân khoe sắc khắp nơi, hoa hồng, hoa cúc nở muôn nhà, mai đào nở hương công viên, tràn khắp phố. Tôi nhớ nhà đến chột lăm, Thanh còn đến đi qua thung lũng phố ngập hoa vàng, rồi ai hoa dãi thốt dãi thốt ng đi m trang cho Cali vào những ngày Xuân. Nhìn màu vàng của hoa, Thanh nhớ những này là những đến những thung lũng quàng vàng của Đà Lạt dấu yêu vào những ngày Đông đến, loài hoa thốt mĩc mĩc đến sủ, thốt dãi yêu mang tên cô giáo dỹ vỹ của Thanh học trung học, cô giáo ngườ i Huế thốt hiều, thốt dãi thốt ng mà Thanh nhớ yêu mĩn. Giờ cô cũng đang này đây cách xa Thanh khoảng mĩt giờ lái xe, trời qua bao nhiêu năm “thốt lĩc”, cô đã tìm ra Thanh. Thốt là cảm đến ng khi cô trò học ng. Cảm đến ng nhớ là cô đã từng mĩn nĩn từng cái bánh bĩt lĩc bé tí, cán từng sủ i bánh canh mĩng đến đãi Thanh. Cô cũng không quên đến những chén bánh bèo bé tí nĩ, làm chén nĩ c mĩm nguyên chĩt có đến vài trái ớt đến cay xé, đến khi ăn phố i hít hà, dần dần a nĩ c mĩt...mà vĩn không quên khen – “Chi mà ngon rĩ a!!” –

Mọi lần được ăn món Huế là Thanh lại thêm phần cái khéo léo, cái tỉ mỉ của người dân đất Thành Kinh. Đà Lạt là phần đất quy tụ hầu như mọi ngành nghề và toàn miền của đất nước, từ miền Bắc xa xôi, Cao Bằng, Lạng Sơn, Móng Cáy... cho đến miền Trung cát trắng, lan dài đến Đèo Thấp, Cà Mau... hình như mọi người đều muốn tìm đến vùng cao nguyên có khí hậu trong lành, có tình người ấm áp này để nghỉ ngơi, lập nghiệp. Chính vì có nhiều dân tứ xứ nên người nói dân Đà Lạt có âm hưởng của cả ba miền: cái trong trẻo lên tiếng xuống trầm của người Bắc, cái đằm thắm, mềm mại của miền, của cát bụi miền Trung, và cái ngọt ngào của cây trái, sông nước miền Nam. Thúc ăn, hàng quán Đà Lạt cũng đa dạng, như tô phở bốc khói nghi ngút ngay phố Hàm Nghi, phố Tàu Bay ở Ga, như cà phê Tùng thút thút tiếng, cả cà phê ngon hơn cô con gái bán cà phê xinh đẹp, như quán bánh xèo ngay dốc Minh Mạng mà như ngửi hương thơm của cô con gái bán cà phê xinh đẹp, như quán bánh xèo ngay dốc Minh Mạng mà như ngửi hương thơm của cô con gái bán cà phê xinh đẹp, như quán bánh xèo ngay dốc Minh Mạng mà như ngửi hương thơm của cô con gái bán cà phê xinh đẹp. Rồi mì quăng ở Hoàng Diệu, ở Ngõ C hí, ông chủ quán Thanh Bình ở Ngõ C hí thút thút lòng, chớ hời hợt ông móm móm như người miền thì thút thút. Đèo ng Hàm Nghi có bánh cẳng, bánh mì của chị Duyên, trong chợ lớn có cháo lòng bà Tùng, bún riêu của bà Thọ, bánh mì tôm chị, bánh ram, bánh bèo của chị Gái. Rồi quán mì ở Thuyết Tiên, như quán chè ở Minh Mạng như Vọng Nguyệt ở Lộ, Duyệt Thọ. Đó là chợ a hàng bao nhiêu gánh dĩa không tên, chuyên chớ nào là bánh bao, tàu hủ, bò bía... món nào cũng mang hương hời hợt và riêng của nó. Ôi Đà Lạt của Thanh, có thức ăn ngon, có thiên nhiên ở đâu, có con người hiền hòa, hiếu khách. Sao Thanh như quá!

Có hôm thút thút, thút thút, Thanh lái xe một mình đến công viên, tìm một gốc cây dĩa ở lòng nhìn trớ, nhìn lá hoa, cây cỏ mà như ngắm vẻ khung trời xa của mình. Mọi đó mà Thanh đã xa nhà mấy năm, thời gian để cho một hạt thông từ lúc bắt đầu nảy mầm trở thành thông thút thút, cành lá sum sê. Thanh ray róc như những cây thông già vươn lên ngôi trời có vòm tháp cao, đẹp vô cùng với lối kiến trúc của Pháp. Thanh như những cây thông già cứ như thút thút của đất cù sau ngôi trời cũ, thềm nhìn ngắm màu xanh của lá thông, nghe tiếng thông vi vu trong gió, thềm để để chân trên thềm lá thông của con đường vòng suối Vàng, suối Bắc năm nào, thềm hít lấy mùi ngai ngái của đám lá thông mướt... còn như tiếng suối róc rách, con suối như sau vườn nhà Quỳnh Hương mà như ngửi đến hai đũa ở ra ngửi bên đá cho chân xuống nước, ráng khuỷu để như ngửi hòn cuội trên đường chân mình rồi cứ khảnh khảnh, nước cứ của Quỳnh Hương lúc nào cũng hời hợt thanh thoát, nước cứ mãi không già! Thanh lại mở màn cho dòng suy nghĩ về khung trời mở sáng của Đà Lạt, như sáng sáng mù phở kín một Xuân Hương, như ngửi hời hợt long lanh, để trên cây hoa lá rồi chớ như lên làm tan đi.

Ngày xưa có một anh Võ cũng thút thút yêu sáng sáng như Thanh. Anh là dân Sài Gòn như thút anh là của một trí Đà Lạt, anh đất thút thút nhiều bao vườn thút đẹp rồi nên nét viết tay, đóng tập thơ ngàng:

"*Ng lên đi m ch th m sáng*

~~~~~ Trên năm ngón nhĩ , em buĩ n không em?"

Buĩ i tĩ i, gác trên đĩ i Bĩ c, vĩ i anh là nhĩ ng đêm tuyĩ t vĩ i. Anh bĩ o anh mê nhĩ ng buĩ i tĩ i đĩ ng gác, nhìn nhĩ ng chòm sao xa tĩ tĩ p, anh thĩ y mình bé nhĩ vô cùng trĩĩ c thiên nhiên, thĩ t hĩ nh phúc thĩ y mình hiĩ n hĩ u và sung sĩĩ ng hĩ n là chĩ đĩn bình minh trên ngĩ n đĩ i này, anh đĩ i ngày mĩ i bĩ t đĩ u, đĩ i nĩ ng mĩ n man đánh thĩ c. Nhĩ ng buĩ i sáng tuyĩ t vĩ i trên đĩ nh đĩ i này, anh bĩ o anh nghĩ đĩ n Thanh thĩ t nhiĩ u, có lĩ giĩ này Thanh đang khoan tròn nhĩ chú mèo ngĩ ng :

"Giĩ này em đã thĩ c giĩ c chĩ a
~~~~~ Hãy khoan
~~~~~ Khoan thĩ c vĩ i
~~~~~ Anh thích em vĩ n cuĩ n tròn trong chĩn mĩ
~~~~~ Lĩ i bĩ ng
~~~~~ Nhĩ ng thĩ t đĩng yêu
~~~~~ Em là chú mèo nhĩ cĩ a Anh
~~~~~ Chú mèo mê ngĩ nĩĩ ng!!"

Ngĩĩ i con trai Sài Gòn, tên Khanh, đã bĩ phĩ phĩĩ ng, bĩ bĩ n bè tìm lên phĩ núi hĩ c đĩ o, rèn luyĩ n kiĩ m cung, chĩ ngày hĩ sĩ n, vĩ y vùng ngang đĩ c. Và đĩ thành phĩ này, chàng đã gĩ p Thanh.

"Đĩ đâu cho thĩ p theo cùng
~~~~~ Đĩi no thĩ p chĩ u, lĩ nh lĩng thĩ p cam
~~~~~ Ví đĩ u tình có đĩ dang
~~~~~ Thĩ cho thĩ p đĩp đĩ ngang thĩ p vĩ ."

Ngĩĩ i con trai trên đĩ m đĩĩ ng rong ruĩ i đĩ y đã gĩ p và yêu ngĩĩ i con gái:

"Đĩ n đây lĩ xĩ "quen" ngĩĩ i
~~~~~ Trĩm bĩ nhĩn nhĩ n đĩ ng cĩĩ i tĩi "quĩ"
~~~~~ Ví dù tình bĩn dũyĩn thĩ
~~~~~ Thĩ xin kĩ t ngĩĩ, đĩ n ngĩĩ trũc mĩi."

Văn chèo ng bình dân giỡn dõ và dõ thõõ ng ghê Thanh nhõ ? Hiõ u không, đó là nhõ ng lõ i Khanh muõ n tõ bày cùng Thanh đó. Thanh õ i! Qõ a tim mi cũng mõ t phõ n xao đõ ng vì lõ i tõ tình dõ thõõ ng õ y quá chõ , không hiõ u tõ i sao Thanh võ n im lõ ng làm ngõ , nhõ ng Đà lã t bé tí õ y mà, tuõ n lõ sau đi dõ o phõ lõ i gõ p anh, Thanh liõ c nhanh, cõ õ i mõ m rõ i bõ õ c võ i, thõ anh lõ i đi:

*"Gõ p nhau cõ õ i thõang rõ i quay đi
õ õ õ õ Mõ ng tõ i chan chan mà hõ ng hõ !"*

Anh còn võ bõ c tranh lõ n võ i hình õ nh ngõ õ i con gái võ i cõ p mõ t liõ c nghiêng, lõ i còn chõm dõ õ i bõ c hõ a hai chõ "giõ lõ" trong ngoõ c kếp.

*"Sinh nhõ t Thanh đõ n, anh lõ i nhõ n nhõ :
õ õ õ õ Anh rõ t thõm ãn sinh nhõ t cõ a em
õ õ õ õ Nhõ ng sõ nhõ ng đõ ng cay tõ trái tim không bõ t nói
õ õ õ õ Thì thõ m mõ t mình: buõ n tênh T. õ i!..."*

Nhõ nhõ in ngày gõ p anh vào mõ t buõ i đõ p trõ i, Nga, cô trõ õ ng lõ p, sau khi õ vãn phòng võ báo tin cho biõ t, chiõ u thõ bõ y này, tõ i mình sõ đõ õ c vào Võ bõ tham dõ lõ khánh thành võ õ n hoa cõ a sinh viên sĩ quan trong đó. Cõ lõ p nhõo nhõo. Chao õ i! Lõ n đõ u tiên đõ õ c đi thăm mõ t quân trõ õ ng nõ i tiõ ng nhõ t nõ õ c và có thõ nói nhõ t Đông Nam Á, ai mà lõ i không vui chõ . Cô Tâm, cô Tõ ng giám thõ cõ a trõ õ ng còn đõ n dõ n dò, giõ ng cô gõ n gửi thân thõõ ng, chõ giõ ng nhõ ng lõ n quõ phõ t các lõ p: "Nhõ nhõ! Các em đõ i diõ n cho cõ trõ õ ng đõ y!" Cô còn tâm lý: "Hãy tô lên đôi môi mõ t tí son vui tõ õ i và mõ t chút phõ n hõ ng lên má, đõ các nõ sinh cõ a cô đã xinh lõ i càng xinh hõ n nõ a."

Rõ i chiõ u thõ bõ y õ y, có mõ t chàng cao lêu khêu cõ a đõ i đõ i H, cõ loanh quanh bên Thanh, giõ i thiõ u nhõ ng võ õ n hoa tõ đõ i đõ i này sang đõ i đõ i khác. Võ õ n nào cũng xinh xõ n, dõ thõõ ng. Len lõ i trong hàng thông còn nhõ ng chiõ c ghõ làm bõ ng gõ hoõ c bõ n bõ ng mây thõ t công phu. Các cô nõ sinh dành nhau ngõ i thõ . Tiõ ng cõ õ i nói rõ n ràng, vui nhõ n...ai nõ y đõ u thõ t thích thú trong lõ n viõ ng thăm này. Khi đõ n võ õ n hoa cõ a đõ i đõ i Khanh, đõ c biõ t õ đây có mõ t chiõ c hõ đõ õ c đào thành hình bán nguyõ t và đõ õ c thõ hoa sùng màu hõ ng thõ t dõ thõõ ng, Khanh đã cõ õ i chõ c nòng:

"Đõ n đây, xin õ lõ i đây"

□□□□ Có h^o bán nguy^ut anh xây t^hng nàng."

Thanh cũng không v^oa, đáp l^oi:

"Đ^on đây, đâu d^o□ đây
□□□□ vì...h^o bán nguy^ut đâu ph^oi t^h tay anh đào."

Khanh ch^op tay l^oi xá xá: "Thôi, tôi ch^ou cô r^oi."

Sau bu^oi□□y, hai đ^oa th^o qua t^h□□i. Th^onh th^oang anh l^oi ra nhà d^on m^oy em Thanh đi cine ho^oc ch^ong^oi□□ nhà đánh đàn, ca hát. Anh đánh đàn th^ot hay, gi^ong ca th^ot□□m, th^ot ng^ot ngào, đáng d^op th^ot ngh^o sĩ. B^on bè b^o Thanh: "Sao mà không ch^on K làm ng^o□□i hùng đi nh^o." Thanh ch^o m^om c^o□□i không tr^o□□i.

R^oi b^on năm quân tr^o□□ng cũng qua đi. Ngày l^o ra tr^o□□ng c^oa Khanh Thanh cũng không d^o. Ng^o□□i l^oi trao th^o nh^on g^oi:

"Ta nh^o s^o□□ng còn lan trên h^on đ^ot
□□□□ Vai ba lô t^hm n^ong m^ot t^hi h^ong
□□□□ Đ^o□□ng ta đi d^on d^op ngàn sóng b^oc
□□□□ R^oi t^h đây ng^o□□i có nh^o ta không?"

Khanh đi, ch^on binh ch^ong H^oi quân, tàu anh lên đ^onh□□□ t^hn Cà Mau, Năm Căn. Giang đ^oan anh đ^oi đi□□n th^ot nhi^ou v^oi nh^ong hi^om nguy r^onh r^op, nh^ong tr^on đánh xáp lá cà, nh^ong th^oy l^oi c^on k^o. Đi xa, anh v^on không quên vi^ot t^h□□v^o. Cu^oc chi^on càng ngày càng kh^oc li^ot, cho đ^on th^ong t^h b^oy l^om thì tin anh m^ot hút. Đ^on lúc này Thanh m^oi th^oy là mình th^ot nh^o anh.

Gi^o này thì anh□□n^oi nào? M^ot góc r^ong, m^ot con su^oi hay trong lò c^oi□□o nào đó t^hn Cà Mau hay đ^ot B^oc xa xôi? Ho^oc đã n^om sâu trong đ^oy đ^oi d^o□□ng mệnh m^ong nào đó? Dù

không biết anh đang ở đâu nhưng mãi mãi trong ngăn tim bé nhỏ này, anh vẫn hiện hữu, ấm áp, dịu dàng, tràn đầy tình yêu trong Thanh.

Rồi Thanh bắt đầu nấc ra đi, bắt đầu sau những nhũn nhũn, bắt đầu Đà Lạt cũ mờ nhạt trong những yêu có ngôi nhà đầy ngập tràn nắng, có những cây cũ với cô thợ y, bên bè dẫu yêu, có anh và một thuở mùa xuân. Thanh nhớ chú chim nhỏ lồi, cô đặc nể này...già nua theo tháng ngày, không ngừng yêu mùa...Quê hương thì vẫn nghìn trùng xa cách. Thanh rồi càng thêm thía hơn với tâm trí ngơ ngẩn xa:

"Nhớ t m hương quan hà x thi
Yên ba giang thuyền ng s nhân s u!"
(Quê hương khuất bóng hoàng hôn
Trên sông khói sóng cho buồn lòng ai!!)

Forget Me Not

(BTX)

